

Mes atveriamė seną indišką traktatą apie tantrą. O buvo taip... Sėdi Šakti Šivai ant kelių ir klausinėja... Šakti – moteriškoji dievybė, Šiva – vyriškoji. Ir štai ji sėdi savo vyrui ant kelių ir klausinėja. O Šiva atsakinėja. Bent jau taip norėtusi Olegui. Bet iš tiesų viskas buvo kitaip. Gana tų idėjų apie Vedų moterį, kuri nieko nežino, o Vedų vyras, atseit, viską žino. Niekas niekam neatsakinėjo, nes abu turi ką pasakyti. Iš pradžių daug rašys Olegas. Po jo – Dalia, o Olegas tik kurį laiką vis įsiterps. Pabaigs vėl Olegas. Toks bus tas kelias.

Kas gi yra „dvasinis kelias“? Žmonės turi dvasią. Ar gali būti žmogaus gyvenimo kelias NE DVASINIS? Ar tai ypatingų DVASIOS ŽMONIŲ gyvenimas? Dvasingas žmogus gali būti tik priešpriešinamas su nedvasingu žmogumi. Ką mums sako sveikas protas apie „normalų“ žmogų? Šiuo metu jie atpažįstami taip: nedvasingas žmogus

(nemedituoja,

- (negieda mantrų,
- (nekalba apie čakras,
- (neapkabinėja savo namų sienų Rytų atributais,
- (valgo viską,
- (sėdi išsidrėbęs, o ne tiesia nugara,
- (prie televizoriaus serga už mėgstamą komandą,
- (praktikuoja tradicinę religiją,
- (nesiskiria nuo kaimynų, taigi ima paskolą ir statosi namą, palaiko vaikų studijas.

Ar tai reiškia, kad darydamas priešingai tampa geresnis už kitus žmones?

Pasidalysime savo požiūriu.

Turinys

- 11 (OLEGAS · Kas yra dvasingumas
- 13 (OLEGAS · Į Vakarus ar į Rytus?
- 30 (OLEGAS · Kai protas nori susijungti su siela
- 33 (OLEGAS · Sugebėjimas pažinti ir mokslas:
požiūris į pasaulį iš viršaus
- 37 (OLEGAS · Gebėjimas mylėti ir mistika:
susilieėjimas su pasauliu
- 43 (OLEGAS · Gebėjimas tikėti ir religija:
požiūris į pasaulį iš apačios
- 52 (OLEGAS · Kodėl nenugali mokslas?
- 56 (OLEGAS · Psichoterapeutai ir dvasia:
Dima, Peseschkian'as ir Hellinger'is
- 71 (OLEGAS · Dvasingumas mūsų šeimoje: mes normalūs,
tai yra tokie kaip mūsų draugai
- 79 (OLEGAS · Dvasingumas kaip pikinis išgyvenimas
- 83 (DALIA · Nušvitimas. Kas tai?

- 90 (OLEGAS · Apie guru trumpai
- 93 (DALIA · Apie guru ilgai
- 105 (OLEGAS · Apie meditaciją trumpai
- 109 (DALIA · Apie meditaciją ilgai. Šešėlis
- 114 (DALIA · Paprastoji meditacijos pusė
- 123 (DALIA · Dvasinės bendruomenės galia
- 129 (OLEGAS · Mes su Dalia – sekta
- 134 (DALIA · Ego. Atsikratyti negalima palikti
- 143 (DALIA · Ir Dievas sukūrė žmogų pagal savo atvaizdą.
Ar priešingai?
- 150 (DALIA · Paralelinių pasaulių spindesys ir skurdas
- 159 (OLEGAS · Magija: tu gali viską
- 164 (DALIA · Apie pozityvumą. Kaip gėris nugalėjo blogį
- 169 (OLEGAS · Seksualumo šokis:
kuo žavi tantra ir W. Reich'as
- 181 (DALIA · Būti. Tikra. Moterimi
- 186 (OLEGAS · Pabaigai

OLEGAS

Sugebėjimas pažinti ir mokslas: požiūris į pasaulį iš viršaus

- Tuk tuk!
- Viešpatie, pas jus kažkas beldžiasi.
- Paklausk, kas ten.
- Ateistai atėjo...
- Sakyk jiems: MANĖS NĖRA!

Sugebėjimas pažinti pasaulį kaip nuo manęs nepriklausančią visumą – štai pirmo priėjimo esmė. Jo ypatumas tas, kad į pasaulį žiūrima tarsi „iš viršaus“. To reikia todėl, kad iš viršaus patogiausiai stebėti objektą, jį manipuliuoti – su juo eksperimentuoti. Galima pastebėti bet kurio amžiaus vaiko polinkį šitaip elgtis, kai jis nėra apimtas stiprių malonių ar nemalonių emocijų. Užtenka palikti ką tik išmokusį vaikščioti vaiką be priežiūros – ir jis ima intensyviai eksperimentuoti su aplinka. Štai jis atidarinėja stalčius ir iškrausto daiktus, štai pripila smėlio į kibirėlį ir jį išpila. Šimtus kartų sugriauna visas tėvų statomas

konstrukcijas, numeta ant grindų paduotą žaislą – ir visa tai darydamos įdėmiai stebi šio proceso dėsningumus. Jis pažįsta ne pasyviai, o aktyviai. Jis nemąsto žodžiais, o eksperimentuoja – jo mąstymas praktiškai tolygus veiksmui. Šitaip jis deda pagrindus pirmam mokslinio pažinimo principui – *verifikacijai*: tiesa turi būti patvirtinta daugkartiniais eksperimentais.

Šis gebėjimas vystosi nuo pat naujagimystės ir pasireiškia laipsnišku pasaulio skaldymu į „aš“ ir „ne aš“. Štai čia mano koja, o ten – žaisliukas. Pirmąpradėje vienovėje jis neatskirtas nuo pasaulio, bet pažinimo procesas reikalauja atskirti save nuo pasaulio, suskaldyti į „aš“ ir „ne aš“, kad pažintum. Bet kuris vaikas anksčiau ar vėliau supranta, kad yra jo subjektyvus įspūdis ir yra tikrovė. Todėl vaikai paslapčia tikrina: kai užsimerkiu, gal tuo metu pasaulis išnyksta, ir spėsiu pastebėti, kaip jis atsikuria, kai atsimerkiu?

Jeigu jūs prasilenkiate su šeima, einančia su mažu vaiku, ir atsigręžiate – vaikas atsigręžia į jus. Jis tikrina: ar jūs vis dar egzistuojate po to, kai jūs prasilenkėte.

Ir blogį jis mokosi aiškiai atskirti nuo gėrio. „Kas čia geras, o kas blogas?“ – klausia pradėjęs žiūrėti filmą ar klausytis pasakos. Taip randasi jo etika – supratimas, kad gėris ir blogis nėra vienovė, o aiškiai atskirti. „Fėja gera, o ragana bloga“, – atsakote. Jam bręstant iš tikrųjų turėtų paaiškėti, kad ir fėja, ir ragana – vis tos pačios būtybės pusės, bet dėl vaikiško supratimo reikia jas atskirti. Jeigu jūs iki šiol esate būtent toks žmogus – neužsigaukite. Jūsų logika ir etika turi juodą ir baltą spalvas. Žinoma, objektyvesnis požiūris „aš esu dalis nepažinaus pasaulio, o blogis ir gėris – tai mano požiūrio klausimas“ taip pat įmanomas mokslininko kalboje. Tačiau elementai „nespalvotos logikos ir etikos“ išlieka visą gyvenimą. Taip kartais gimsta dogmatikai: „geri saviškiai ir blogi svetimi“, draugai ir priešai, žinantys „vie-

nintelę tiesą“ ir jos nežinantys ir t. t. Ar jau spėjote atpažinti dogmatikus savo aplinkoje?

Šis procesas vyksta dėl pažinimo. Juk kartais skiriate daugiau dėmesio subjektyviam pasauliui – tėvų veido išraiškoms, santykiams ir dilemoms „myli – nemyli“. Kitais laikotarpiais – objektyviems pasaulio dėsningumams: koks sniego skonis, iš ko sudarytas vabalas, kas paslėpta tėvelio portfelyje ir t. t. Mažas žmogus iki mokyklinių metų jau yra sukaupęs didžiulį žinių bagažą apie pasaulį, gerokai viršijantį žinias, sukaupiamas bet kurio kito mūsų planetos gyvio per visą gyvenimą. Vaikystės masteliu visi be išimties darželinukai yra maži mokslo daktarai. Kai jiems yra tarp penkerių ir dešimt, jie kiekvieną tiesą ima tikrinti: „Kodėl? O iš kur tu žinai?“ Taip jie ruošia pagrindą antram mokslinio pažinimo principui, iškeltam filosofo C. Popper'io – *falsifikacijos*: turi būti būdas, galintis paneigti mokslinę hipotezę.

Sugebėjimas pažinti lydymas ir intelektualinių emocijų – abejonės, skepticizmo, ypatingo malonumo atrasti, gilintis ir suprasti. Jei vaikas ką nors sako kitam vaikui, tas dažniausiai klausia: „Iš kur žinai? Įrodyk!“ (verifikacijos principas) arba „O jei aš nueisiu ir pamatysiu, kad tu melavai?“ (falsifikacijos principas).

Deja, šiuolaikinė mokykla netrukus užslopina šį malonumą, nes pastato vaiką į konkurencijos – kontrolės ir priverstinumo – situaciją. Tik talentingi pedagogai sugeba išlaikyti šį vaikų malonumą pažinti, negana to, – jį pažadinti.

Ta jūsų, skaitytojai, dalis, kurių sugebėjimas pažinti ir jį lydintis malonumas neišnyko nuo darželinio amžiaus per mokyklinius metus, tapo jūsų profesija ir jūs iš jos gyvenate, papildote *mokslininkų* gretas. Galbūt jūs kažkaip derinate tai su tikėjimu Dievą ir lankotės bažnyčioje. Jūsų gebėjimas pažinti yra labiausiai diferencijuotas, motyvuotas ir iš dalies atskirtas nuo dviejų kitų – sugebėjimo mylėti ir sugebėjimo tikėti. Bet jei laikote save

blaviu racionalistu – pastarieji gebėjimai gali netikėtai iškilti bet kuriame amžiuje. Tada apie mokslininką sakoma: „gaila, gyvenimui baigiantis nuėjo į misticizmą“ arba „kaip keista – įsimylėjo“. Kai kurie mokslininkai griežtai atskiria pažinimą nuo mistinės meilės ir tikėjimo, tarkime, tokie buvo F. Beckon’as arba amerikiečių biheviostas B. F. Skinner’is. Kai kurie kiti mokslininkai sugeba gebėjimą pažinti suderinti su gebėjimu tikėti, kaip antai I. Newton’as ir A. Einstein’as. Vis dėlto maksimalus šių trijų gebėjimų išsivystymas viename asmenyje itin retas.

Net jeigu jūs ir nesate mokslininkas, jумыse jis gyvena visuomet, kai ieškote natūralių įvykių priežasčių: „tai ne NSO praskrido, o tikriausiai oro balionas“, „meditacijos poveikis – tai apsvaigimas nuo per didelio deguonies kiekio“, „nėra jokių įrodymų, kad visata pildo mūsų norus“ ir pan. Jūsų kalboje skamba arogantiškas požiūris iš viršaus. Bet kitaip negali būti.

Tam, kad pažintum, reikia peržengti prietarus, atilti nuo tikėjimo ir išmokti abejoti.

Viena žinoma krikščioniškos misijos atstovė važiavo užmiesčiu ir baigėsi benziną. Ji išlipo iš mašinos ir nuėjo ieškoti kolonėlės. Kadangi neturėjo kanistro, iš bagažinės pasiėmė naktipuodį. Jį pripylusi benzino grįžo ir ėmė pilti į baką.

Šalia jos mašinos sustojo prabangus bentlis, iš jo išlindo milijonierius ir tarė:

– Žinote, aš netikintis, bet jūsų tikėjimas kelia man didelę pagarbą.

DALIA

Nušvitimas. Kas tai?

Ne vieną dešimtmetį mudu su Olegu keliaujame vadinamuoju dvasiniu keliu. Kartais mums atrode, kad kylame į didžiulio kalno viršūnę, bet paskui apsidairydavome ir paaiškėdavo, jog apsukome eilinį ratą. Vėl ir vėl. Dar kartą ir dar...

Ir kur tik mes pabuvome!

Atsiskyrimai su tyla ir izoliacija nuošaliose sodybose. Kataršiai iki pamėlynavimo taškantis prakaitu, ašaromis, seilėmis ir savo sielos krauju. Prarėktos gerklės. Užkimę seksualūs balsai. Begalybė kvėpavimo grupių su rojaus palaimos ir pragaro kančių diapazono potyriais. Giminės linijos ir dramatiški proseinių likimai. Atleidimai, paleidimai, palaiminimai. Gyvenimo žemėlapiai ir norų koliažai. Tantra. Čakros, mantros, magiški triukai. Būgnai, gongai, varpeliai, skambantys dubenys. Jėgos augalai, šamanai ir fantastiški potyriai. Kosminės putos ir kvantiniai šuoliai. Virbalų terapija (elitinio mezgimo užsiėmimai) ir šviesos darbuotojų gretos. Vis nauji ir nauji vienas už kitą keis-

tesni nušvitusieji... Juokas. Ašaros. Neviltis. Palaima. Būtis be ego. Būtis su milžinišku ego.

Mes buvome pasiklydę tamsoje tūkstančius kartų, ir lygiai tiek pat kartų radome kelią atgal. Rezultatas? Mes štai čia ir dabar. Tie patys. Tik šiek tiek pasivaikščioję.

O kas gi iš tiesų yra tas mistinis nušvitimas? Kaip galima jį pamatuoti? Kaip galima jį įrodyti ar paneigti? Juk jeigu tu siuvi batus, galima pavadinti tave batsiuviu, jeigu tu kepi pyragus, galima vadinti tave kepėju. O jeigu tu esi nušvitęs, tada tu ką? Švieti tamsoje?

Įdomiausia tai, kad mes negalime patikrinti kito žmogaus nušvitimo, nes bet kokie bandymai jį apibūdinti yra pernelyg abstraktūs. Lygiai taip pat kaip Dievo ir dieviškumo apibūdinimai yra labai skirtingi įvairiose tradicijose, taip pat ir save vadinančių nušvitusios sąmonės žmonėmis gretos yra pakankamai spalvingos pradedant nuo guru, sėdinčių prabanguose sostuose, ir baigiant banditais, kurie nušvito kažkuriuose Europos kalėjimuose.

Ir kuo dažniau man tenka sutikti žmonių, įtikėjusių, kad jie pasiekė aukščiausiąją sąmonės lygmenį (o jų daugėja vos ne geometrine progresija), tuo labiau man peršasi mintis, jog nušvitimas pirmiausia – tai „brendas“. Ir ne šiaip „brendas“, o superkietas, pats kiečiausias „brendas“. Na juk ir pirkdami daiktus dažnai mokame ne vien už daiktą, bet ir už žinomą prekės ženklą. Kad ir ką sakytumėte, „Rolls Royce“ automobilis ar „Rolex“ laikrodis suteikia jo savininkams tam tikrą statusą. O tarp dvasinių ieškotojų labiausiai prestižinis „brendas“ – Dievas ir nušvitimas.

Dvasinis nušvitimas gali labai puikiai kompensuoti tai, kad tu, pavyzdžiui, neturi profesijos – dabar juk gali sėkmingai mokyti kitus. Arba nesugebėjai sukurti darnių ilgalaikių santykių.

Dabar gi iš savo sekėjų būrio gali rinktis, o kartais net ne vieną partnerį ar dažnai juos keisti. O dar jeigu tavo sekėjai dosniai moka tau už švytėjimą... Tu dvasinėje srityje tampi toks kietas, tarsi oligarchas sociume. Būti nušvitusiam garbinga.

Viskas būtų daug paprasčiau, jeigu į nušvitimą būtų žiūrima kaip į natūralų reiškinį – na, gyveno sau žmogus ir vieną dieną nušvito. Kam nepasitaiko. Betgi ne – į nušvitimą žiūrima kaip į herojišką žygdarbį, kurį atlikęs tampi beprotiškai kietas. Šiandien ir visiems laikams.

O kas gi yra ta galutinė tiesa, kurią suvokė tie vadinamieji nušvitusieji asmenys? Tai varijuoja pradedant nuo šventumo ir visų įmanomų dorybių sau priskyrimo ir baigiant žėrinčiu psichodelinėmis šamaniškomis plunksnomis pasauliu, kuriame Harį Poterį sėkmingai pakeitė Carlos'as Castaneda. Stebuklai suaugusiesiems. Betgi kuo fantazija fantastiškesnė, tuo įdomiau ja tikėti.

Jokiu būdu nenoriu teigti, kad nebūna dvasinių ieškotojų, kuriuos veda nuoširdus troškimas giliau pažinti save ir pasaulį. Tikrai ne. Ir kiekvieno dvasinio ieškotojo kelyje, be jokios abejonės, yra daug tikro nuoširdumo. Bėda ta, kad mes kone kiekviename gyvenimo etape esame linkę apgaudinėti tiek save, tiek aplinkinius. Todėl neretai remiamės ne tiek realia dvasine patirtimi, kuri toli gražu nėra tokia spinduliuojanti laime ir tobulyste, o idealais, kurių siekiame, nes tiesiog gyventi dabartyje mums atrodo pernelyg nuobodu arba skausminga. Ir minimaliai įdėję pastangų norime „išsipaišyti“ į dvasinio elito gretas. Bet taip mes diskredituojame patys save.

Ir manau, kad būtent dėl tos priežasties į dvasinius ieškotojus neretai labai įtariai žiūri aplinkiniai. Aš jau nekalbu apie psichiatrus, kurie be ypatingų pastangų atras daugybę nukrypimų nuo normos. Bet toks požiūris, mano supratimu, – kitas

kraštutinumai, kuris yra ne ką mažiau grubus ir vienpusiškas negu aklas fanatiškas tikėjimas arba pakylėtos vietinės reikšmės haliucinacijos.

O kas gi pastumia mus į dvasinio kelio paieškas?

Aš manau, kad tai troškulys, kuris atsiranda, kai mes pradėdame jausti kažko mums vertingo – materialių gėrybių, galimybių, prasmės – stygių. Pradžioje dažniausiai jų ir siekiame, kol staiga nepastebime, kad tai vis krauname lyg į kiaurą maišą: štai jau iškilo namai, atsirado ir baldų, ir pramogų, ir kelionių į nuošaliausius pasaulio kampelius. O troškulys nesumažėjo, galbūt jis tapo panašus į ilgesį – tikro, sodraus gyvenimo kaip vaikystėje. Tai savasties ilgesys.

Taigi motyvai, atvedę mus į tą kelią, dažniausiai būna gana šviesūs.

Bet, kaip jau minėjau, pradėję eiti dvasiniu keliu mes giliai viduje liekame tokie patys. Nors mums dažniausiai atrodo kitaip. Bet iš tiesų keičiasi tik dekoracijos (ach jau tas mūsų sugebėjimas taip virtuoziškai save apgaudinėti!). Taigi atlikdami bet kokias dvasines praktikas mes susiduriame su gana nekasdieniškais reiškiniiais – labai ryškiais regėjimais ar mistiniais vienybės su pasauliu išgyvenimais, kūnu tekančia elektra ir daugybe kitokių patirčių, kurias sunku netgi aprašyti.

Štai šitoje vietoje mes ir paslystame pirmą kartą. Mes pradėdame tapatinti save su tais nuostabiais dvasiniais potyriais. Rimtu veidu skelbiame tokias frazes kaip: „Aš supratau, kad visa yra vienis“ arba „Neegzistuoja nieko daugiau, išskyrus meilę“, arba „Aš esu šviesa ir visada ja buvau“. Nors toks potyris buvo tik kartą ar keletą, mes jaučiamės nešą nenuginčijamos, pačios teisingiausios tiesos vėliavą. Giliausiame lygmenyje tai, greičiausiai, ir yra tiesa. Bet mes kasdienybėje dar negyvename ja. Mūsų protas žaidžia įprastus lyginimosi ir pranašumo žai-

dimus. Užuoat pripažinę sau bei kitiems, kad, nepaisydamas visų savo pastangų bei praktikų, aš lieku paprastas žmogus, toks kaip kiekvienas žmogus šioje planetoje, mes pradedame tikėti savo išskirtinumu. Žinoma, tada skubame pamokyti savo pašnekovų apie tikrąją tiesą.

Ir lygiai tuo pat metu, kai kalbame, kad „mes visi esame viena“, kažkur galvoje zvimbiamintelė, jog aš tai jau kur kas daugiau suprantu apie pasaulį ir žmones negu ta pilkoji dauguma, todėl esu gerokai šviesesnis ir išmintingesnis. Taigi „visi mes esame viena, bet jums dar augti ir augti iki manęs“.

Galbūt neatkreipiame į tai dėmesio, bet tai jau savaimė prieštarauja meilės ir vienybės principams. Tai tiesiog lyginimasis. Tos pačios prigimties kaip „mano lėlytė daug gražesnė negu tavo“, „mano automobilis nepalyginamai kietesnis už tavo, mano namai prabangesni, mano moteris gražesnė, mano laimė laimingesnė...“

Po tam tikrų nekasdienių potyrių, kurie paprastai anksčiau ar vėliau aplanko kiekvieną praktikuojantį žmogų, neretai randasi fantastiški lūkesčiai dėl ateities. Mūsų protas jau sugebėjo mus apgauti, kad esame kažkokie nežemiškai pažengę dvasiniame kelyje ir beveik nušvitę. O ateityje dar užsiropšiu į štai šitą kalną ir nušvisiu jau iki galo. O finale – skambant daugiatūkstantinės minios aplodismentams manęs laukia susitikimas su mylinčiu Kūrėju ir aš būsiu įtrauktas į aukščiausias kosminės hierarchijos gretas, atsidursiu kažkur tarp Budos ir Jėzaus. Na o tada jau prasidės kažkoks nesibaigiančio kosminio orgazmo ir visuotinės pagarbos derinys – sėdėsiu jaukiame soste ir mokysiu liaudį gyventi, mano gyvenimas spindės pačia kilniausia prasme... Nesibaigiantis įkvėpimas be iškvėpimo.

Bet visa tai – ateityje. Taigi it asiliukai įbedę akis į tą švytinčią dvasinę morką mes risnojame paskui ją tai didindami greitį,

tai pristabdydami. Bet ta nirvaninė morkytė taip ir tabaluoja prieš nosį išlikdama toje pačioje vietoje. Šviesi ateitis taip ir neateina. Niekada.

O iš tiesų mūsų sąmonė darosi šviesesnė bent jau tada, kai turime drąsos žiūrėti į tai, kas vyksta mūsų viduje čia ir dabar. Ir pripažinti sau šios akimirkos tiesą. Štai aš su pasimėgavimu mokau kitus gyventi. Kokie tikrieji mano motyvai? Galbūt slapčia aš noriu būti pats kiečiausias, trokštu pagarbos ir pripažinimo? Noriu dvasinėmis praktikomis išaukštinti save, nes giliai viduje jaučiuosi menkas ir nieko nevertas? Bet atlikti dvasines praktikas tam, kad taptum geresnis – tai lygiai tas pat, kas praktikuoti girtuoklystę siekiant blaivybės. Nes trokštamus dalykus pradedame priimti už esamus. Būti apsvaigusiam gali būti malonu, bet kažkada neišvengiamai ateina sunkios pagirios, o netrukus – ir degradacija.

Bet jeigu mes esame gana paplitusios dvasinių ieškotojų rūšies atstovai, tai greičiausiai net ir išgirdę kažkieno žodžius apie savęs apgaudinėjimą ir tikruosius motyvus ir toliau kvailinsime save ir neigsime, kad tai apie mus. Taip, sakysime mes, tai neabejotina tiesa. Bet ta tiesa apie kitus paklydėlius. Ne apie mus. Mes atkakliai tikime, kad aš – tai toks ypatingas individas, ne toks kaip visi. Mano protas nežaidžia tų visuotinai paplitusių žaidimų. Ir aš tai jau tikrai keliauju aukščiausiojo dvasinio lygmens link! Ir būtent tas klaidingas, persmelktas puikybe įsitikinimas ir yra pati didžiausia kliūtis dvasiniame kelyje.

Turbūt pats didžiausias šio savęs apgaudinėjimo paradoksas tas, kad iš tiesų dvasinis kelias – tai susitaikymas su nuoga ir paprasta realybe – su štai tokiu klystančiu ir netobulu savimi, su gėda dėl spuogo ant nosies, su savo mama ir tėčiu, su artimais ir tolimais žmonėmis bei nelengvais jų charakteriais, su štai šiuo Lietuvoje pusę metų krapnojančiu lietumi, duobėtais keliais,

pilkais ir juodais praeivių rūbais bei sezoninėmis depresijomis. Bet mums tai atrodo pernelyg nuobodu ir pasibjaurėtina, todėl mes svajojame apie nušvitimą su sproginejančiomis iš dieviškos palaimos čakromis ir apie pagarbą bei pripažinimą, kurių „nusi-pelnėme“. Kitaip tariant, pasukame visiškai priešinga kryptimi. Užuoat mokėsi priimti save, gyvenimą ir aplinkinius tokius, ko-kie jie yra, mes siekiame tapti vis kietesnėmis savo pačių versi-jomis. Užuoat mokėsi be kovos būti dabarties akimirkoje, mes slapčia svajojame apie tą tikrąjį stebuklingą gyvenimą, kurio kol kas dar nėra, bet būtinai bus PO TO.

Teisybės dėlei reikėtų paminėti, kad savęs mulkinimas dva-siniame kelyje – neišvengiamas augimo etapas, kuriame galime šio bei to išmokti. Manau, kad mūsų žmogiškajai prigimčiai bū-dinga turėti iliuzijų ir jas prarasti. Buvimą dabarties momente mes sėkmingai pakeičiame į galvojimą apie tai. Apgaudinėja-me save, o po kurio laiko atsimerkiame ir suprantame. Išėitis iš keblios situacijos pasirodo besanti visai paprasta. Tada netgi sugebame pasijuokti iš savo tuščių vilčių ir iliuzijų.

Ir kaip prisimename iš istorijos, sūnų paklydėlį tėvas visada pasitikdavo išskėstomis rankomis.

Taigi kelionė tęsiasi. Bet čia vėl nekantrauja ir prašo žodžio Olegas.

– Aš taip pat turėjau dvasinių mokytojų! – šaukia jis.